

CSORDÁS LÁSZLÓ

EMLÉKÍRÁS ÉS REGÉNYSZERŰSÉG¹

(MANDRIK ERZSÉBET SZÖVEGEINEK OLVASÁSMÓDJA)

A kárpátaljai magyar irodalomban sokak által elfogadott és viszonylag széles körben idézett, a helyi kánon kijelölésével íródott *Készülődés* című irodalomtörténeti esszéjében S. Benedek András a szépirodalomnak az írásbeliség fogalmával való felcserélhetősége mellett érvel, mivel – véleménye szerint – „tudatosítanunk kell önmagunkban és olvasóink számára, hogy a kisebbségi irodalom nem feltétlenül és talán nem elsősorban szépirodalom. [...] Ezért beszélünk gyakran irodalom helyett írásbeliségről, amelynek határai a befogadó igényéhez idomulnak.”² Az idézett gondolatmenet rendkívül vitatható, ezt igyekszem érzékeltetni a következő oldalakon.

Mandrik Erzsébet két emlékirata (*A pokol bugyraiban* és *A pokol tornácain*) nyilvánvalóan része a regionális írásbeliségnek. Az viszont korántsem egyértelmű, hogy ezáltal részévé válik-e a helyi szépirodalmi kánonnak is. A magyar irodalomtörténet-írásban ismerünk ugyan példákat az effajta átmenetiségre, hiszen bár az emlékirók „nem szépirói szándékkal, irodalmi ambícióval készítették műveiket, ennek ellenére a 20. században több szerző műve szépirodalomként kanonizálódott”.³ Hasonló olvasásmódot villant fel egyik esszéjében Jaques Derrida is: „Ha vissza kellene vonulnom egy szigetre, kétségkívül történelmi könyveket és emlékiratokat vinnék magammal, és ezeket a magam módján olvasnám, talán hogy irodalmat csináljak belőlük, legalábbis nem megfordítva, és ez igaz volna más könyvekre is (művészet, filozófia, vallás, humán- vagy természettudományok, jog stb.). De ha, anélkül hogy szeretném az irodalmat általában és önmagáért, szeretek benne valamit, ami egyáltalán nem redukálódik holmi esztétikai minőségre, a forma élvezetének valamilyen forrására, akkor ez a *titok helyett van*. Egy abszolút titok helyett. A szenvedés van ott.”⁴ Ehhez kapcsolódik még, hogy az emlékirás kétségtelenül több szempontból rokona a regényírásnak.⁵ Miután pedig a posztmodern végletesen kitágította és viszonylagosította a regény műfaji határait, valóban könnyen érvelhetünk

amellett, hogy ma leginkább a befogadó értékszemléletén, a szöveggel szemben támasztott elvárásain, hagyományszemléletén múlik, hogy egy elbeszélő szöveget valaki szépirodalommal, jelesül regénnyé olvas-e vagy sem.

A rendszerváltást követően Kárpátalján megnőtt az igény a múlttal való szembenézésre, az előző rendszerben történt bűnök ábrázolására akár a szépirodalom, akár az alapvetően nem fikciós jellegű szövegek eszközeivel. A szépirodalmi alkotások közül messze kiemelkedik Nagy Zoltán Mihály kisregénye, *A sátán fattya*. De ez az igény hozta létre az önéletírás és memoár olyan műveit, mint Dr. Ortutay Elemér: „... *holnap is felkel a nap*”, Bendász Sándor: *Öt év a szögesdrót mögött: egy kárpátaljai pap a Gulag munkatáboráiban*, Mészáros Sándorné: *Elrabolt éveim a Gulagon* stb., melyek forrásértékűnek számítanak a malenkij robot kutatói körében. Ezek a szövegek a kommunikatív emlékezetben továbbélő tapasztalatokat közvetítették a radikálisan megváltozott körülmények között újjáépülő kulturális emlékezet felé. Ebbe a sorba tartozik tematikailag Mandrik Erzsébet mindkét emlékirata, melyek így műfajilag köztes helyet foglalnak el a regényes önéletírás (például Györke Zoltán: *Határsáv*, Cseh Sándor *Akácfaék alatt*), valamint a naiv elbeszélés határait átlépő visszaemlékezés-regény (Vári Fábrián László: *Tábori posta*, *Szovjet mundérban Poroszföldön*, illetve az eddig publikált részletek alapján ilyen a *Vásártér* is) között. Ehhez a műfaji átmenetiséghez sorolhatók, és így szintén sajátos értelmezői kihívást jelentenek Balla László öngazoló és önfelmentő narratívát működtető szövegei, mégpedig *A végtelenben találkoznak* című regényfolyam részei, illetve memoárja, a *Szegény ember vízzel főz*.

Mandrik Erzsébet első emlékiratát *A pokol bugyraiban* címmel 1994-ben fejezte be, de csak 1996-ban jelent meg könyvformában. Az alaptörténet nagy vonalakban a következő: 1946. február 6-án egy orosz határőr-tiszt téved a Mandrik-birtokra. A gazdától pálinkát követel. Mikor a tiszt a kelletnél jobban lerészegedik, a gazda kimegy a házból, mert fél, hogy a végén még összeveszés lesz az italozásból. Így viszont az orosz tiszt a még tizenötödik életévét sem betöltő Böske⁶ társaságában marad. A részeg határőr kap az alkalmon: Böskeit leteperi, majd megerőszkolja. A lány – mielőtt elájult volna – még kiált néhányat, amit meghall az apa, aki ennek hatására ront be a házba, majd dühében pusztá kézzel veri agyon a tisztet. Böske öccse segít eltüntetni a holttestet, végül az apa – tartva a súlyos büntetéstől – menekülőre fogja, a román határ felé veszi az irányt, a gyerekek sosem látják őt újra. Ekkor kezdődik a család hanyattatása. Mivel a

gyilkosság után kiérkező és razziázó katonák az apát nem találják sehol, a fiatal és törekeny Böskére hártják át a büntetést. Erről a szöveg így tudósít: „Évek múltán, amikor már értettem és beszéltem oroszul, megtaláltam: az USZSZK Büntető Törvénykönyvének 54. paragrafusa és az SZSZKSZ Büntető Törvénykönyve 58. paragrafusa alapján állam- és népellenes tevékenységért ítélték el öt évi szigorított börtönre, öt évi kényszermunkára és életfogytiglani száműzetésre”.⁷ Böske megjár több börtönt, látgert, még Szibériába is elkerül, mielőtt szabadul egy lengyel katonaorvostól született gyermekével. Mikor hazaérkezik, a nincstelenség vár rá: a Mandrik-család minden birtokát elvették a szovjetek.

Ha az emlékirás műfaji tapasztalatából indulunk ki, megkerülhetetlen a szerzőség kérdése, hiszen alapvető feladat az értelmező számára, hogy meghatározza: ki, milyen pozícióból emlékezik és írja le az adott történetet. A *pokol bugyraiban* bevezető sorait jegyző Balogh Irén hangsúlyozza, hogy: „Ez a vallomás, amelyben nyilvánosságra hozza tragikus sorsát – majdnem ötven esztendő múltán szakadt ki belőle”.⁸ Az elbeszélő nézőpontja retrospektív: a megírás pillanatából tekint vissza a múlt eseményeire, így mond el egy egyenesvonalú, célirányos történetet a megszületéstől egészen a jelen sorok megírásáig. Sehol nem merül fel kétség a szerző-elbeszélő identitásával kapcsolatban.

Nem így a narratopoétikailag sokkal több kérdést felvető második kötetben. A *pokol tornácain* három fejezetéből az első kettő végére (*I. Édesapám élettörténete, II. A papó ítélete*) a Mandrik Böske név kerül, míg az utolsó fejezet (*III. Édesanyám életének története*) a Böske néni aláírással van ellátva. Ezzel szemben a három szöveget egy könyvvé összefogó borítón a Mandrik Erzsébet név szerepel. A szövegrészek végére odahelyezett (változó) aláírások bizonyos szinten már eleve meghatározzák az elbeszélői pozíciót, valamint az olvasóhoz való viszonyt. Az Erzsébet keresztnév becézett alakváltozata, a Böske arra utal, hogy a szövegek narrátora és (alá)írója szokatlanul közel engedi magához az olvasót, bízva a jóindulatú, együttérző történetbefogadásban és –értelmezésben (hiszen Böskének a családtagok, az ismerősök nevezték a szerzőt). Az utolsó fejezet végén található Böske néni szignó viszont távolodást is sejtet az előbbi közvetlenségtől. Ebből következik, hogy a könyvet szerzőként jegyző Mandrik Erzsébet nem problémamentesen azonos önmagával, hanem a szövegben megjelenő és megszólaló Mandrik Böske és Böske néni identitáskonstrukciójából épül fel. Míg előbbi önmegnevezés csupán a narrátor és az olvasó egyfajta baráti, a jóindulat hermeneutikájában

bízó közelségét jelzi, addig a későbbi szövegrésznél jelenlévő aláírásnál a vezetéknev elhagyása és a „néni” megszólítás betoldása még közelebb, családi kapcsolatot feltételez, de már hangsúlyozva a narrátor és az olvasó közötti kor- és tapasztalati különbséget is.

Kétségtelen, a második kötet családtörténeti elbeszélésként is olvasható, és mint ilyen, három történetet tár elénk: az édesapa és az édesanya történetét – melyek egyben élettörténetek is –, valamint a nagyapa (illetve a nagymama) életének egy meghatározó epizódját. „Ahhoz hasonló tragédia, mint a mi családunkban, sem azelőtt, sem azóta nem történt Kárpátalján”⁹ – támasztja alá a hiperbola alakzatával élve visszaemlékezése létjogosultságát az elbeszélő. A történetek centrumában az adott fejezet címében kiemelt szereplő mellett a narrátor is jelen van, ami egy célelvű ideológiai konstrukcióval magyarázható: valamennyi szerencsétlenség, amely a Mandrik-famíliával történt, egyenesen vezet Böske tragédiájához és az egykor Visk környékén mélyen tisztelt, összetartó család széteséséhez. Természetesen más-más hangsúllyal, hiszen Böske édesanyja például előbb hunyt el, mintsem a megerősző szakolás traumája és a meghurcoltatás megtörtént volna.

Az Édesapám élettörténete a születéstől a halálig követi a megtett életutat. A narrátor pozíciója és szerepe változó. Azokban az epizódokban, melyekről későbbi születése folytán nem lehet személyes tapasztalata, következetesen háttérben marad. Helyette a családi legendáriumból származó részeket meséli el, úgy, hogy sajátos nézőpontja egy ideig nem befolyásolja túlzottan az önfeledt és sokszor naivnak tekinthető történetmondást. Sokáig csupán a birtokos személyjeles alak használata („édesapám”), illetve néhány kiszólás¹⁰ jelzi a narrátor jelenlétét. Eleinte teljes mértékben a függő beszéd érvényesül, itt-ott szó szerinti idézetekkel megszakítva az elbeszélést.

A szövegben Jóskaéként felbukkanó fiú, aki az idő múlásával a férfi, a férj, majd az apa szerepében is megjelenik, egy erdészcsaládban születik Viskén, majd nem sokkal ezt követően a család átköltözik a hegyes vidékre, Németmokrára. A gyermekkort anekdotikus jellegű események szövik át meg át, melyek általában a természet, az állatvilág és az ember kapcsolatát világítják meg. Az egyik legemlékezetesebb ilyen epizód Jóska barátság az állítólagos kutyával, amelyről kiderül, hogy valójában egy medve.

A történetben az anekdotikusság mellett megjelenik a példázatosság. Mikor Jóska egyik barátja vízbe fúl, a halálesetet példaként állítja a nagypapa az elcsüggedt fiatal fiú elé. De erkölcsi dilemmára ad okot a nagymama alkoholizmusa is: „Jóska hazament, és látta, hogy a nagymama üvegből

szik valamit. Úgy tett, mintha nem látott volna semmit”.¹¹ Visken különös figurák és események vesznek körül a későbbi apát: olykor egy holdkóros éjszakai sétájára riad vagy a farkaskaland borzolja idegeit hazafelé tartva télen. A babona, a népi hiedelemvilág a továbbiakban is fontos szerepet tölt be az család életében.¹²

Hogy mi a forrása a narrátor tudásának, azt a következő részletek tudatosíthatják a befogadóban. Arról az időszakról ugyanis, amelyről nincs személyes tapasztalata, beszámolóik alapján tud Böske. A támadó, lelőtt, majd egymásra hányt farkasokról jegyzi meg egy helyen: „Jóskának egész életére emlékezetes maradt az a nap, felnőtt korában sokszor mesélt róla”.¹³ Végső soron mind az édesapa gyerekkoráról, mind pedig haláláról szóló történetek közvetítéssel jutottak el az elbeszélőhöz. Erről tanúskodik a megállapítás: „Bujdosásának történetét Sike Lajos mondta el a rádióban, aki akkoriban még gyermek volt, ma már szerkesztő egy romániai magyar lapnál”.¹⁴ A korlátozott tudás, illetve a függő beszéd és egyenes idézetek által közvetített történet akkor válik megterheltté – és egyben ez jelenti a kötet egyik legnagyobb esztétikai hibáját –, amikor Böske valamiféle erkölcsi magaslatot képviselő kommentátor szerepébe lép. Ettől fogva az eseményeket moralizáló prizmán átszűrve magyarázza, átvéve sok szempontból az olvasó szerepét és egyben korlátozva a kérdésfeltevések sokféleségének lehetőségét. A befogadó érzelmi világára hatni akaró sorozatos retorikai kérdések az önigazoló narratívát erősítik: az apa – különben erkölcsileg megkérdőjelezhető – döntéseinek sorozatát szeretné igazolni az orosz katonák kegyetlenkedésével, törvényt és emberiséget nem ismerő természetével vont párhuzam. Ennél a pontnál tűnik fel igazán a szöveg és az élettörténet megkonstruált volta: Jóska egy olyan idillinek festett világba születik bele, amelyben a különböző népek, az egymást követő generációk békében élnek, kölcsönösen tisztelik egymást, és meg vannak elégedve azzal, ami adatott nekik. Ezzel szemben a kegyetlen orosz katonák megjelenésével ennek az életmódnak a reménye végleg veszni látszik: tragédiák sora követi az idegen katonák ténykedéseit már a legelejétől fogva. Az apáról hírt hozó, a szövegben Gyula bátyámként emlegetett alak mondja egy helyen: „»Nekik itt Amerika volt, nekünk meg pokol. Másfél éve voltak itt, de úgy tűnt, mintha évtizedek óta tartották volna rettegésben a falut. Az emberek még a saját házukban is félve, suttogva beszélgettek. Mindentől, mindenkitől féltek addig is, amíg a nagy csapás meg nem történt, de utána még jobban«”.¹⁵

Az önigazoló narratíva azonban nem csupán az apa élettörténetének részeként kap szerepet. Ez ellenpontozza az anyai nagymama szigorú ítéletét, akinek véleménye szerint a családot ért tragédiáért nagyobb rész Böske apját terheli a felelősség. A második rész (*A papó ítélete*) címadása viszont így kevésbé tűnik motiváltnak, hiszen nem a nagyapa kerül végül középpontba – róla a szöveg elején, elítélésekor, illetőleg megbomlott elmével való szabadulásakor esik szó csupán –, hanem az anyai nagymama. Ő az a személy, akire rászakad a család összetartásának gondja, aki mindenen keresztül kitart saját elvei mellett. Miután férjét börtönbe zárják, maga is a törvényszék elé kerül. Három vádpont alapján találják bűnösnek: Gyulát rejtegette (ő Böske testvére), a leltárba vett értékek nem voltak meg maradtak, és a korszak egyik legsúlyosabb vádját is a fejére olvassák, mégpedig azt, hogy kulák. Már-már közel az összeomláshoz a következőket mondja: „»Hol az igazság? – tépelődött nagyanyám. – A vöm bűnéért kell szenvedni. A lányom meghalt, itt maradt négy apró árva gyermek. Felkaroltam őket, neveltem, hogy tisztességes ember legyen belőlük. Munkaszerető mind, megszokták a rendet, megadják a tiszteletet mindenkinek. És most engem üldöznek, mint egy banditát. Ó, Istenem, vedd le rólunk ezt a csapást! Könyörgöm neked, Uram!«¹⁶ A hit az, szembeállítva a kegyetlen, új rendszer ateizmusával, amely segít túlélni. Tulajdonképpen a hit támogatja meg az üdvtörténeti narratíva megképzésének lehetőségét is: azok, akik igaz életet élnek, nehéz körülmények között bár, de környezetük által megbecsülve őszülhetnek meg, sugallja a szöveg.

Sorban a harmadik számú történet az édesanya életéről és haláláról szól. Mandrik Erzsébet *A pokol bugyraiban* lapjain még csupán egy féloldalmi terjedelemben emlékszik meg a korán elhalálozott anyáról: kiemeli, hogy sokat betegeskedett, váratlanul hunyt el, és halála megtörte az édesapát, aki ennek hatására csak még keményebb lett. *A pokol tornácain* ehhez képest egy egész fejezetet szentel ennek a történetnek. Mivel azonban az anya sorsa közvetlenül nem kapcsolódik a későbbi családi tragédiához, ezért élettörténete sem tud önmagában szervesen beépülni a visszaemlékezésbe: ideologikus töltetű utalások és kitérések szövik át a könyvnek e részét. Ilyen a nehéz sorshelyzet előrevetítése Böske megszületésekor: „Nagyanyám elmesélte, hogy nagyon nehezen jöttem a világra. [...] A szülés közben édesanyám sok vért vesztett, pedig amúgy is vérszegény volt, de mindketten megmaradtunk. Amilyen nehezen jöttem a világra, olyan nehezen alakult, rendeződött a sorsom¹⁷. Az összehasonlítás az anya boldogtalan házassága

és Böske saját sorsa között szintén ideologikus mellékjelentéseket hoz fel színre: „Édesanyámat nem zárták rácsok közé, mégis rab volt, mert nem volt boldog soha. Akkor lett volna boldog, ha hozzámegy ahhoz, akit tiszta szívből szeretett. Szerényebben élt volna, de boldogan”.¹⁸

Míg *A pokol bugyraiban* Mandrik Erzsébet fiatalon átélt tragédiájáról szól, éppen csak érintve a családtagok életének történetét, addig *A pokol tornácain* középpontjába az édesapa erkölcsisége kerül. Bár kétségtelen, hogy fontos szerepe van még az anyai nagymamának is, aki egyértelműen az édesapát okolja a család tragédiájáért. Ezzel szemben alkotja meg a narrátor azt a narratívát, amely felmentést kínál az apának bűnei alól. Előbb felteszi a kérdést az elbeszélő, hogy vajon másvalaki az apa helyzetében hogyan cselekedett volna az orosz tiszttel szemben, majd leszögezi – tudván, ha otthon marad, biztosan kivégzik –, egyszerűen nem maradt más lehetősége, mint a menekülés.

A narrátornak a második könyvben sokkal korlátozottabb a tudása, mint az elsőben, hiszen itt nem csupán saját tapasztalatairól, saját életéről nyilvánul meg, hanem másokéről alkot meg egy-egy narratívát felhasználva a család, a rokonok és a közeli ismerősök elbeszéléseit. Míg *A pokol bugyraiban* lapjain elfogadhatjuk, hogy a narrátor visszatekintő perspektívája jelöl ki értékpreferenciákat és határozza meg a történet végkifejletét (ti. a hitben megtalált új élet értelmét), addig nem egészen kielégítő, hogy *A pokol tornácain*ban közvetlenül vagy közvetetten megszólaló sok hang nem problematizálódik a narrátor számára. A szerző nem néz szembe az elbeszélés nehézségeivel: sok esetben nem különíti el saját nézőpontját a megszólaltatott vagy általa közvetített véleménytől, ezért egyszerre több, csak részben érintkező vagy egyenesen egymásnak ellentmondó történet bontakozik ki, egészen más értéktételezésekkel. Míg Böske emlékeiben a szigorú, de biztos erkölcsi érzékkel rendelkező apa képe jelenik meg, addig az anyai nagymama a bűnöst látja benne, aki felelős a családdal szemben elkövetett megtorlásokért, végül az anya élettörténetében a durva, hirtelen haragú apa jelenik meg. Ez pedig végső soron összeegyeztethetetlennek bizonyul azzal az üdv-történeti narratívával, amelyet az elbeszélő meg akar képezni. Az igazság, amelyet a narrátor egységesnek és megkérdőjelezhetetlennek tételez, sok rész-igazságra hullik szét a szövegeket alaposabban olvasva és értelmezve.

Ahhoz, hogy valamely traumát – legyen az egyéni vagy kollektív – egy szöveg által közvetíteni lehessen, olyan nyelv megalkotása szükséges, amely reflektál önmagára. Enélkül valószínűleg csupán a naiv elbeszélés határai

rajzolódnak ki előttünk, amelyek viszont nem képesek kellő mélységben megközelíteni a felszínre hozott dilemmákat. Ha elfogadjuk, hogy az 1990-es évek múltfeltáró és -megismerő tendenciája kanonizálta *A pokol bugyraiban* szövegét, elsősorban tematikai okokra hivatkozva, rendszerint mellőzve a műfaji besorolás, illetve az elbeszélés nehézségeinek kérdését, addig *A pokol tornácain* eleve kevesebb figyelmet kapott eddig a kárpátaljai értelmezői közösségtől. Ehhez az is hozzájárulhatott, hogy a megoldatlanságok sokasága és az igen egyenetlen minőségű szöveg aligha kínál lehetőséget arra, hogy az etikai, illetőleg ideológiai mellett esztétikai-prózapoeitikai vizsgálódások alapján is értékelhessük a megírt és közreadott történeteket, és esetleg regénnyé olvassuk a szövegeket.

A szövegtörténeti vizsgálódások alapján felszínre hozott kétségekkel együtt tehát kijelenthető: egyáltalán nem biztos, hogy minden esetben helyettesíthető egy tágabb értelemben vett írásbeliség és a nyilvánvalóan sokkal szűkebb érvényű szépirodalom fogalma a regionális kánonban, pusztán az értelmező szabadságára hivatkozva. Igaz ugyan, hogy adott kultúrán belül sokféle szövegtípus megfér békésen egymás mellett, az irodalomban azonban, nevezzük bár kisebbségének, szükséges megjelennie olyan értékrendeknek, amelyek nem csak tematikai, etikai és ideológiai, de poétikai, esztétikai vizsgálódásokat is előtérbe helyeznek. Különben aligha képzelhető el az olvasót eligazító, értékelvű regionális irodalmi kánon Kárpátalján.

Jegyzetek:

¹ A szerző a tanulmány megírása során a Nemzeti Kulturális Alap Schöpflin Aladár alkotói ösztöndíjában részesült.

² S. Benedek András, *Készülődés (A kárpátaljai magyar írás)*, Intermix Kiadó, Ungvár–Budapest, 2007, 7.

³ Laczházi Gyula, *Önéletrajzi narratíva és emlékirás = Magyar irodalom, főszerk. Gintli Tibor, Bp., Akadémiai Kiadó, 2010, 281.*

⁴ Jacques Derrida, *Szenvedések = J. D., Esszé a névről*, Pécs, Jelenkor Kiadó, 20052, 37. (Fordította: Boros János–Csordás Gábor–Orbán Jolán) (Kiemelések az eredetiben.)

⁵ Szintén Laczházi Gyula írja: „Rokonságot tart a regénnyel az emlékirás, amennyiben nem az eposz követelményei szerint idealizált, valamely absztrakt eszme szolgálatában álló egyéneket, hanem konkrét individuumok életvilágbeli tapasztalatait, konfliktusait tematizálja; és abban is, hogy a kötetlen próza műfaj nagy stílári szabadságot biztosít az emlékirónak, egyaránt lehetővé téve az élő beszéd fordulatainak, különböző stíluszinteknek vagy a bonyolult barokk körmondatoknak az alkalmazását”. Laczházi Gyula, i. m., 284.

⁶ Az emlékirat szerint: „A kereszttségben az Erzsébet nevet kaptam, de e családban és faluszerzte mindenki Böskének szólított és szólít ma is”. Mandrik Erzsébet, *A pokol bugyraiban*, Intermix Kiadó, Ungvár–Budapest, 1996, 8.

⁷ Mandrik Erzsébet, *A pokol bugyraiban*, Intermix Kiadó, Ungvár–Budapest, 1996, 23.

⁸ Balogh Irén, Előszó = Mandrik Erzsébet, I. m., 6.

⁹ Mandrik Erzsébet, A pokol tornácain, Intermix Kiadó, Ungvár–Budapest, 2007, 66. A továbbiakban: Mandrik, 2007.

¹⁰ Vö. „Az udvaron nyársra húzott bárányokat sütöttek, és éppúgy forgatták a tűz fölött, mint manapság a saslikot”. Mandrik, 2007: 40.

¹¹ Mandrik, 2007: 13.

¹² A népi hiedelem kapcsán érdemes utalnunk A pokol bugyraiban a tisztet kereső katonák megjelenése utáni jelenetére: „Faggattak bennünket, hol az apánk. Nem mondtunk nekik semmit. A kutya égnek emelt fejjel szakadatlanul vonított, mintha halott lett volna a háznál. Tudtuk, hogy ez nagyon rossz jel, nagy bajt, szerencsétlenséget jelent”. Mandrik Erzsébet, A pokol bugyraiban, Ua., 16.

¹³ Mandrik, 2007: 40.

¹⁴ Mandrik, 2007: 54.

¹⁵ Mandrik, 2007: 60.

¹⁶ Mandrik, 2007: 82.

¹⁷ Mandrik, 2007: 112.

¹⁸ Mandrik, 2007: 114-115.

